NÉMETH ANDRÁS

Tartalékevolúció

Állat az emberben?
Ember az állatban?
A fogalmaink, nekünk,
mindig nem adják vissza senki,
semmi lényegét?

NÉMETH ANDRÁS

Tartalékevolúció

Eszközök, eszköztelenül

A test a hang barátja.
(A szög legyen süket.)
A szó? A fül magánya.
(A nyelv hegyén ecet.)

Gyerektelen gerenda.
(Az ács fiához ér.)
A bőr se szül tapintva.
(Nevek hiánya. Vér.)

Sebekben él a tér.
(Vagy űr? Csak az? Ki tudja?)
Halottba döfne lándzsa?

(Vas adjon életet?)
Ha nem, a tiszta rozsda.
(Tamás. A lélek ujja.)

NÉMETH ANDRÁS

Tartalékevolúció

– *Esszélíra.*
– *Líraesszé.*

Introitus

– Talán az emberi jóság is
felfogható, megérthető. Csak
a szépség megmagyarázhatatlan.
Bárhol bukkanjunk rá.

– Ti vagytok-e az eljövendők,
vagy másokat várjunk?

A kínt
elfelejtve kint, bent,
a nimbuszédenekből
kizárt kisistenekről
ki tételezte föl, hogy
sosem teremtenek már?
Csak alszanak, sötétben
keringetett Uránusz
megóvja mindet, álom
sebet nem ejt a kétség
fiát szülő jövőjén
akárcsak egynek is, nem
szorong a tér a szívük
zugában, ők, akik majd
felébredő erővel,
ha kell, kimentenek még
magukba fulladókat
a fénytelen jelenből,
kilobbanó kanócok
parányi glóriáit
parázs imára, csillag
szemére, mágikus föld
szavára, csendre fogják
cserélni. Várj tehát. Túl
rövidre mért az élet
neked, nekem, de annyit
mi átadunk, utódok
tegyék meg azt, az égig
tekintetük tereljék,
a lelkük és a testük
fölé, bevárva újabb
galaxisokban izzó

napok nekik, nekünk szánt
porát, az árnyaink tűz
nevelte, büszke mását,
a megfogant valóság
dicséretét, az embert,
az emberek hitével
szerethető csodákat.
Habár a képzelettől
legyőzve, és előről
újrakezdve mindent,
megint.

Lehetőségek és tiszta pillanatok egyetlen sejtben

A kezdetekről

Mire megérted azt, hogy csak a föld,
ideig, óráig nyomot hagyva,
szántható, a tengerbarázdákat
ember nem, önmagához hűséges
víz hullámai teremtik, hajók
sohasem simíthatnak el akár
egyet is közülük, arra téged
lélekmélyből túlvilágra moshat
a vér, oda, ahol nincs különbség
föld és víz között, ahol parányok
már nem fejtik meg teorémabölcs
jóslatok titkait, ahol nem fél
a semmi önmagát bevallani.

De eddig, a felismerésig, még
el kell jutnod, tükörremegésben,
tégy hát engedelmesen csónakot,
vihart pimaszságával hergelő
tutajt habokra, érezd a zúgó,
imbolygató lüktetést, asszonyöl
találna így a tiédre, ahogy
cseppekre a végtelen, elveszted,
hagyod veszni férfijózanságod,
és elnyel a beláthatatlan kéj,
részed lesz, része leszel, hazudhatsz
a testednek, a tested hazudhat
neked, mámorban, gyönyörben lebegsz,
elhiszed, a mindenség a tiéd.

Meghódítandó világok nyílnak
meg, talán úgy, mint Rilke szirompóz
rózsája, tiszta ellentmondások
nélkül, minden jelentéktelenné
válik, ami számodra szükséges
életfeltételeket nyújthatott
útjaidon, elfordulsz a szavak
szerint mulandótól, a tőkesúly,
a horgony, vitorlákkal ékes rúd,
aranyragyogású árboc hull ki
gondolataidból, elfelejted
valamennyi segítőtársadat,
a tegnap eszközeivé lesznek.

Lenyűgöz és felkínálja magát
az ismeretlen, ezért választod,
azt reméled, szüksége van éber
füledre, pupilládra, hetedik
érzékedre, hogy pillanatonként
rádöbbenj, létezik, koloncodnak
tarthatsz akármit, ami rácáfol
arra, más példája sugallhatná,
a szemgolyóglóbusz könnye fölött
jársz, elsüllyedhetetlen valóság
fiaként, pedig, igen, bárkinél
kiszolgáltatottabb vagy, sem a hit,
sem az elvakultságod nem véd meg
horizontjaidtól, ha mind halál.

Akár az orr, akár a tat felől
kerít hatalmába távlat, legyőz
téged, mint leggyengébb áldozatot
az elérhetetlen után vágyók
gyermekei, unokái közül,
nos, mi jutna agyszűrt emlékezet
kínálta, önelégültségtáplált
próbálkozásaid hírén kívül,
alignéhány bizonyítékoddal
hitelesíted múlandósággal
terhes terveid, célok, eszközök
igazolnak szándékot, eredményt,
kudarcot, kegyelmi ajándékként.

Megmentett leszel, hiába hajtod
szüntelenül, a homlokod mögött
kikötők delejezte iránytű
lapul, orkán, örvény elkerülnek,
kolduskönyörülettel a lékre
tapadó kagylóktól, csigáktól függ
sorsfonálból sodort halászhálód,
fenékfedélzetkincsed megszokott
levegőjussa, tüdőbér kockán
forgatott, eltékozolhatatlan
joga, de ragaszkodásod, hálád
a kontúrod visszacsillogtató
sós buborékok alá nem bukik
eleven létharc tanulságáért.

Közelben, karnyújtásnyira, vagy épp
áloméjszakás tucatjegyeknél
messzebb, hamisságában ugyanaz
a jövőkép, elsiklani azok
fölött, amikhez, akikhez csendben
odamerülni gond a halásznak,
értelmetlen a dicsőségvágyat,
a közönyt egyszerre hordozónak,
ezért fortunafátylat aligha
libbent szét az apokaliptikus
végzet feltárni azt az országot,
ahol a homo sapiens sosem
conditio sine qua non, sosem.

Bár vetnél gyémánt sárkányfogakat
szivárványszíneit eltékozló,
gazdag áramlatokba azokon
végigkormányzó, nyughatatlanul
mágikus kezeddel, ihatatlan
kortyban, óceánrengtengben sem
hagyhatnál jelet szentmivoltoban
fürdő fátumrab, gondviseléssel,
magegyetlen szerepet eljátszva
évtizedeken át, amíg valós,
ám fölfoghatatlan, jó küldetést
kaphatnak valamik, valakik, ők
választhatnak, növények legyenek,
netán állatok, észárnyékon túl.

Írva vagyon:
„...uomini siate, e non pecore matte..."

A felismerésről és a felismerhetetlenségről

?

Láthatatlan médium, orvosszemmel

Megosztja önmagával önmagát,
tudathasadás nélkül –

Riasztó, mi mindenre képes
egyedül a sejt, nyugalmat
sosem kereső genezis –

Tömegboldogan engedelmes
alakot azért nem adhat
magának, akárhogyan is

szeretné, de társukra éhes
szövetek, a rák utálat
övezte világa, hamis,

hazug szimbiózis, amit nyes,
lenyes a szikém, az úgy hat
a semmire, rá, labilis

tudathasadás nélkül
megosztja önmagával önmagát.

Dii maiorum gentium et dii minorum gentium

– Non divide
et non impera.

Amikor elengeded önmagad,
önmagadtól, hátrahagyva kínos
múltadat, a jövő talán tisztán
lép ki belőled, aztán elszakadsz

tőle, mintha Márton szentszövete
felezné az időt, csak egészben
gondolkodik, a léttöbbleteket
felfoghatatlanul elfogadva,

számolatlanul, akár a csonka
családok, válóperdepresszió
után, van hát okod csodálkozni,
mivégre mond ítéletet rólad

mikrószkóp, szemgyenge tudóslencse
fénysugárnyomora, te képtelen
lennél úgy hasadni, hogy a hiányt
koldulnád vissza, kiegészítve

teremtésfaragta tömbegységben
boldoguló lélekfragmentumot,
mert átadhatod, egyedül, a test
örökkévaló, ép teljességét.

A névtelenek alázatáról

Lebegni. Láthatatlanul. Csak ennyi kell
a világbanmaradáshoz. A megtört fény
erőtlen sziporkái hullámok alatt
úgysem vakítanak, a tükörfelszínre
csalni egyikük se képes, elég nekünk
az, ami körülvesz minket, hiszen sosem
fojtogat a jelenlétével, átölel,
még mielőtt lebomlanánk a vértelen
életköldökzsinór végéről. És nem tud
gyarlóan engedelmes masszává gyúrni,
gyengíteni bennünk a teremtés örök
angyalkeze. A közösen hordott színünk
mért másolná le a városok televény
humanizmusát, hisz aligha oldódunk,
oldódhatunk fel társaink tömegében,
hogy észrevétlenné tegyük, megvédhessük
önmagunk identitását. Megmaradnánk
a szél szolgáinak, ha minden egyes nap
kikötőcsaládok emberének, a föld
meg a víz között választani képtelen
vándornak, akár a legkisebb, leggyengébb
légmozgással mi küldhetjük el a tüdő
létét, értelmét mindig megmagyarázó
oxigént, a lélek metamorfózisát.

Sejtmatematika

Igen. 1./ A lélek hatnapos dimenzió
végtelenségében el nem hagyná saját
otthonát, a testet, belefeledkezik
a hiány felfoghatatlanságába, tűr,

megelégszik az igazság ádáméva
kategóriáival. 2./ A röghözkötött
örökkévalóság jellemhibáiból
okulni képtelen formát a tartalom

a megváltoztathatatlanság jussának
tartja. 3./ A tudatlanságától irgalmas
ember birodalmában birtokon belül
érezheti magát, miért kellene hát

istenadta, éteri alattvalói
szemébe nézni, a tér, az idő amúgy
is engedelmes, minek azokat mindig
delejezni, mint jó, már felkent királynak,

elég, ha ura annak, amit nem ismer,
különben megdöbbenne attól, ami van,
letagadhatatlanul, léteznek olyan
vakparányok, akik, amik a teremtés

szervilis szintézisein túlmutató
lények, a megkapott lényegükben egynél
több küldetést hordoznak, amihez társként,
megadóan, két kezdetet elfogadnak

tapintatlan visszautasítás helyett,
így kerül párba az ige az igével,
a múlt a jelennel, a megváltás nyelvét
sosem beszélőnek: psziché a pszichével.

4./ És bennem, minden kételkedést legyőzve,
hány önmagával megbékélő bújhat meg?

A hiúságomról egy mindent megértő prokariotának

Tőled kérdezhetné, akárcsak néha,
az ember, mi lennél, friss ágvégekből
font élő babérkoszorú, vagy: boldog
bolondja hírnévnek, háborítatlan

helyet kapó halhatatlan, pályabért
utódokra hagyva a halál után,
te még választhatsz, én, már halandóként,
mondom neked, nekem egyesélyesre

billen a sorskockám, irigyellek is
téged, szívigazsággal, te kétlélek,
gerincváltásban sose mesterkedő,

kétörökkévalóságú test, gondolj
arra a fára, amelyik zöldjével
ölelné költő homlokát, hogy azzal

együtt legyen olyan egész, amilyen
a megbonthatatlanságod gyönyörét

felmutató formád, a tökéletes
tartalom, a maga valóságában

látszólag elérhető, és szó nélkül

tudatja, nem felejthető mindenki.

Több vagy nálam, prokariota?

Biztos tudod, biztos, hogy irigyellek.
Gyónásmalasztnak szent bizalom, évek
hosszú során gyűjtött, gyerekesen kis
halmokba gúlázott javaimért is

kért küszködés értelme, szeretetszó
lesz még. Család, asszonnyal, ahogyan hó,
úgy február táján, nemigen olvad
mellőlem el. Tán jut valamilyen pad

parkcsendben, égalján. Lekuporodnék
ott, arra, és egy szépfekete árnyék
játszhatja el némán szerepeim, csak

mint másik énem, tartsam igazabbnak
hús, vér valóságnál, neki nyugodtan
megvallhatom, hogy bennem, ami megvan,

minden célfüggő, egyirányú útban
kénytelen létezni, zárt fázisokban

sohasem értve meg önfeladást,
az első lépést az önfelismeréshez,

akárhány testnél engedelmesebben.

Így hiába mutathatsz példát nekem?

A köztes állapot különböző formái

Ősszájúportré I.

Új létszubsztanciákat ajánl föl?

A szemeket pihentető alvás
helyett örökébrenlét nyújtotta
vakság. Szegényes fényérzékelés,

felismerésnyomor, tudatlanság.
Azazhogy mégsem? Ó, van más módja
is a jellemrajznak. Káin kezét

sejthetnénk, a bűnt jól csitíthatnánk
vele, ahol, majd szimbólumhulla,
szóképzés helyén, hírt nem vinne szét

a világba, a csend szülőanyját
keresné, haláltitkot hordozva,
mert az éhségrab toroktér nyel, és

nem kürtöli bele a fülekbe,
hogy éppen legyűrt, megsemmisített
valakit a saját életéért.

Új létszubsztanciákat ajánl föl.

Összájúportré II.

– A többes szám
veszélyét érzékelve,
érzékeltetve.

Egyedek, egokarakterek sorsa olykor az,

kikopnak az égi filozófiából,
marad az önorganizáció,
szükségszövetség a bioszférában,

esetleg az annyira segít, ha pártol
közösen ígéretes, változó
formát, szabadságot adó, váratlan

helyzetekben is, ahol a személyiség
nem oldódik fel jó konyhasóként
az óvatosságból aligízesített
levesben, hogy az egyén felelősségét

rejtegetheti a tömegigény, a rég
szokásos lózungokkal, hisz önként
bevallva, fölvállalni semmit se kell, vett
magához falatokat ravasz, sok, testlét

szövet, amúgy a táplálékaiknál
nagyobb élőlényektől mindig félő,
rettegő némák, akik segítségért

hangot adni képtelenek, harangtorok
parányokká összeállt, összevarázsolt,
egynyílású páriák, de mindenttudók,

bármit kérdezhetünk tőlük életről, halálról.

Ősszájúportré III.

Ami eltűnik, eltüntethető,
titok emlékbugyraiba, mélyen,
egyre lejjebb csúszva, mintha rágott

falatokat nyelnének a násznép
kimosakodott, jólkiöltözött
jeles karakterei, leendő

szekrétum legideiglenesebb
gazdái, akik az ifjú párnak
tápcsatornarabként alighanem

bélkoloncok, szerencsekotlóska
menyasszony, aranytojásaira
büszke vőlegény csillapítható

éhsége éteribb zsigerekkel
ércmaradandóbb rejtélynyomokat
hagyna húsból, hithűséges vérből,

nem csoda, földreszállt angyalöröm
anyák, vagyonpárosító apák
hol eszik, hol tervezik a jövőt.

Akad ehhez meg ahhoz példa, fő
dolog az, nézzünk a lehetetlen
anni currentis tanok leosztott

szerepet átvállalni merész, épp
a megigazultságot ész fölött
kutatgató, etikai fertő

ellen tenni akaró, nemesebb
társára, a puha édenszárnyak
szent fiára, lányára, annyi szem

büszkeségére, elvakultságra
tanítani kész erényre, suta
fényben élni képes, halálfaló

voltában is szerény, diadaljel
nélküli hőst nem játszóra, arat
csillagarc ember tisztán, elvektől

űzve, amúgy elégszer, csak időm
legyen kiismerni mindet, melák
alakok mellett. Ez, ami leköt?

Szemérmes Ádám, szemérmes Éva
békeörök, szép kertjében még nem
kényszerült annak a becsületes

felismerésére, létezhetnek
a karácsonyi csengettyűformát
felvevő őszinteajkú, olyan

pátoszhazugságtól megmentettek,
akik, amik csilingehangjait
az igazság pillanataiban

áldozataik adják, az étel,
ital sorsát fölmutató némák.
Mert káinjelöltek nem neszeznek,

szóforgató nyelv híján ráhagyják
morálmimózákra láncolatok
felfoghatatlan magyarázatát.

(A teremtés haszonélvezőjét
a tökéletes emésztőbarlang
a kígyónál jobban felrázhatja?)

Ősszájúportré IV.

Ismerem.

Az óceánt, a tócsák cseppjeit,
elillanó, szeszélyes parfümök
időtlenül kevés, rám nem ható

virághazug világát, párahit
kezét, mi tart, hogy én is, majd, örök
jel és alak legyek. Mind altató

nekem. Szerencse ébreszt, bűntelen
barátom ő, mikor megbotlanék,
vagy újra csak salak távozna el
belőlem. Érzem, érzékelhetem.

Ha áldozatfalat vergődne benn
az egy üregnyi testemben, vegyék
olyannak ezt a bölcsek, mégse nyel
pokolgyomorba mélyen kráterem.

A kárhozottak otthont rétegek
lepusztuló legalján, éjsötét
helyen találnak, arcbíztatta fény

tükörvonásait sátángyerek
se adja át a jégnek. Törpelét
a példa. Bugyrában (még) van remény.

Mint nekem.

Ősszájúportré V.

Az én testemen
sosem találhatsz
megbocsátásra
teremtett sebként
őszintén nyíló
kaput, hazugság
sem csikorgatja
képmutatóan
nyálfényes vagy épp
tikkadt, félelmet
jól eltitkoló
zár önhittségét.

Mért kell a beszéd,
túlfűtött szavak
sokaságából
összedadogott
közeledés? Nem
szabadulhatok
a megváltáshoz
mért léleklépték
csendjétől? Talán
mégis. Amikor
fölfalom mások
hangtalanságát.

Húsz sor az iránytűférgekről

Tudod, akárhogy, kéretlenül is
elvezetnek oda, ahol kevés
az életközelség. A legnagyobb
szégyennek számít bármelyiküknek
a felszínre feljönni, mert mélyen,

lenn, jól ismerik az infernószent
feltámadásra várót. Nagybeteg
ragadozókat megalázó, lőtt
seb sorsnyitotta terében sunyi
dögevők fogdiadalíve csak

mások jóllakottsága után vet
árnyékot maradék falatokra,
de a föld gyomra hívogatóan
terített asztal az undorkeltő
vándoroknak. Nem csábítja őket

vakszikra gyémántnap, hazugfény hold,
üres szemgödörrel az ég felé
fordulók helyett csúsznak, előre.
Egyedül az bántja mindet, a sírt
betemető hó fehérebb náluk.

A lét az egyre meszesedő tabernákulumban

№1

Geneziskötelezően
pornak mondják, mert porból, hacsak nem
iszapszemcséből született,

ugyanott, ahol a nőben
Vénuszt láthatták meg. Büszkeségem
leányát, Évát, ideget

felező szike, ha zörren,
kagylóhéj kincs az, már úgyse kérdem
halálig, mért fél, csak a cet

foga őrzi a szemérmes
színt. Szűzpengén fény csorbul, bukó nap,
mi vakfókusz kinn, odabenn

gyönyöréj, aranya mécses,
lobban, mint hunyt szem, bár új erőt kap
sekély vagy mély víz eleven

csobogása, sosem éles,
metsző hang mellett. Régmúlt? A holnap
remeg, retteg majd, üresen

marad emberi kezektől
széjjelnyíló, húskönnyezte burok,
magányos lesz test, zsiger, és

abba belepusztul. A gyöngy,
embrió, élettelen gömbtükör,
így jut anyagszerepéhez.

(Mire megtudhatnám, talán,
a szépségtől, hova tűnik a lélek,
porként szél szór engem is tengerekbe.)

№2

Akár az alkimisták,
akik sokszor önmaguk
leplezik le, kagylók, ti
csapjatok be, engem, ne
az ember, helyettem is
hazudjátok az Isten
szemébe, szépség, fogyó
idő nélkül nincs lélek.

Karakterformáló keretekhez igazodva

№1

Mekkora otthon kellene
annak, aki csak a saját
önvédelmére használná
házát, mezejét, jószágát?

És a haláláig vele
volna? Ahogyan a kabát,
hozzásimulhat, árnyékká
válik. Hanem így, már nem hát

látszik a földön, koldusi
test, vézna, csontsovány lélek,
szégyenre gerinc, tartás meg

nincs, minek is, jobb lesz kicsi
hús, súlyfeleslegeszmények
vagy tiszta önérzetkéreg

jelmezeiben igenis
élni, a zsigeri hamis

puhaságot megbecsülve,
hogy a jelleműrt kitöltse,

a legtökéletesebben,

mint egy csiga a hajlékát.

№2

A gerinctelenségükért
cserébe biobarterrel
megszerzett házukból sokszor
kiforgatott ínyencfalat

csigákat nem gusztustalan
tökéletes szájvákummal
a legkülönlegesebb új
élményekre vadászgató

műfogsorreklám nyugdíjas
turistáknak felszolgálni
bármelyik bőborravalós

pincérnek az önuralom
figyelemreméltó és jó
aranyparabolájaként.

Krőzuspók, gyémánthálóval

Talán, minden az enyém.
Kitelik belőle huszonnégy
karát. Azt hiszed, a fény
hamarabb talál meg, arany légy?

Franciasakk

kopaszodik a tábla
rájár az ősz a légyseregre
a tartükör koponyába
egyre kevésbé fér a győzelmi eszme

jöhet a következő ha lenne bábja
valakinek ide oda tolva időt is nyerne
de nyű nem fehéredik a hó ablakára
harminckét hősöm a kályha már megette

Méhkirálynőkről a legkevésbé

Szemre milliónyi szűz gorilla
őrzi jól korunk minden plebsznagyasszonyát,
és a légszomj így se fojtogatja
pihés potrohtájékon a fullánkbarát

szenvedélyt, hiszen letisztogatják
testükről az őket szolgálók a hímport
egykéző ízbujáknak, de kamrák
mézcseppkincseiért, nekik az összecsórt

nyár marad, nemet meghatározó
láz párzásra képtelen robothadakban,
mert virágfosztogatóikra hó

mikor ráterítené ártatlanfehér
leplét, élő palástjuk semmi, van
hát értelme vonzott tömegnek, nincs, ha gyér.

Az igazság hipotézise tanít meg mesélni?

(Mihályi Rózák szúnyogszerelemért?)

Bátorsága jeleként,
bizony, ha megcsókolna
a varangyosbéka, hűs
vizekben álmok fogja,
de csakis én, még derűs
szemekkel azt várnám, a
pocsolya, mint nagybetűs
mocsár vagy élet lárva
testem nyelje el, a vért

királyfi óvná, szúnyogszerelemért.

Szarvasbogár

Mi elől?
Hisz csak annyit érez, mennie kell,
hátrahagyni a bűnjelet,
hogy az életéért menekülve
összerágott egy fát,
amiből
már nem buggyant szálkavért kikelet,
de még rádőlhet hűlt helye,
az otthona, amikor a csendbe
síró fűrészre vár.

Életvezetési tanácsok folyóparton bolyongó hártyásszárnyú angyaloknak

*

Túlzúghatatlan
vízesés (neked szent) permetében
próbálj repülni.

*

Békák torkában
látott lüktetést válthatsz
meg (neked szent) félelemmel.

*

Álomlevélről
éjjel (neked szent) nagyragadozó
is lesodorhat.

*

Angyalmás, tollak nélkül

Mintha volna erő a szárnyában
szétlebbenteni a szélcsendet,
a titok függönyét, de csak őszig,

akkor a hernyótól undorodó
irigy illat, sziromkáprázat
alakoskodva csalná a testére,

nehéz virágpor
húzná le a gyökérig,
mire belerészegül a világba
agyonbabusgatott bibék helyett,

és ha feloldozná bárki a szemével,
az önmagát vakító nap
már úgysem keresné értelmét
egyetlen pillangó küldetésének.

Mandala

bábcsipkeélet
fény
árnyék
molyszirom
palást
meztelen
ruhán

háborítatlan
szekrényéjszakákat
örökölnek
lepkéid
hogy
örökmécsesed
elaltassák

Egymás mellett, oldalt fekve

Akár levélbabusgatta hernyó,
ha lepkétől irigyli a telet,
egy nyarat veled még átremegek,
de aztán a szemednek nem marad más,
csak a hozzád hűséges ablak,
és kívül az üvegen túl,
talán az eléd akasztott táblakép,
sötétzöld, elevennek tettetett évszak,
levedlésre váró emlék.
Szeplőtelen álca.
Nekünk együtt nincs több már,
mint a madárcsőr,
a színvakság csodája.

Próbára tett meggyőződés

– Mielőtt újra megpróbáltam otthon
lemosni magamról valamelyik
rossz emlékű kézfogás nyomát.

Nem tudok
a halálról
még semmit.

Csak azt láttam,
lefolyó,
surrogó víz
nyelt el egy
csapba szédült
éjjeli
lepkét. Lepkét.

Benne már
sohasem kel
életre
a szégyen, hogy
milyen is
valójában.
Hernyóként.

Nálunk petét
sem rakott.
(Úgy gondolom.)

Az egyenes gerinc kényszere nélkül

A legterhelhetőbb epidemiológusról

Kinek a szemében lobog
nagyobb gyűlölet? Vérszomjas
aligláthatókében? A
hullámokat uszonyokkal
hasító porctömbökében?
Inkább az emberekében?
Sorsvetéssel talán tudnánk
igazságot tenni. Másért?

Magunkért persze még előbb.
Valahogy olyanformán, mint
a példánk. A sebet szerzett
vergődőkre kíméletet
nem ismerve lecsap, szétmar
minden jó halál kegyelmét
váró halat, szálka, pikkely
se marad rossz mementónak.

Minek is maradjon? Hullák
temetetlenül? Gyönyörű
katedrálisok mellett sem
hagyták ott pestisjárványok
idején a lélekké vált
árnyékvilágangyalokat,
nehogy túl korán töltsék meg
az édent szegény ördögök.

Terjedő betegségekről
így sohasem értesülünk
habok takarta terekben.
(És a vízvalóság örök
híveinek nincs félfülük
meghallani álhíreket.)
Ragály, rettegés kizárva.
Csak ne lakjon jól a cápa.

Ahogy a kardhal végiggondolhat sorscsapásirányokat

Ó, fullánkok, agyarcsodák,
medúzák csalánfüggönye,
csörgőkígyó gyógyszermérge,
húsevő virágok mindig
viruló, színpompás szirma,
érthetetlen, bár mégiscsak
érthető, indokolható
díszek, tápcsatornák hasznos
eszközei. Megvédeni,
a gazdáikat, megóvni,
bármitől, mégse képesek.
Hova lettek, hova lettek
alkalmazkodóképesség
elvesztése meg az ember
eltitkolt vadászösztöne
miatt a kiválasztódás
hazugságával áltatott
áldozatok, a teremtés
átvert káingyermekei?
(Ezzel a földön maradtunk.
De a kardfogú tigrisek,
az óriásmamutok nem,
letagadhatatlanul.)

Enyészetfilozófiát
magyarázni az éhségtől
hajtott jellemgyengék jobban
képesek, mint akárhogyan
halál elől menekülni
nem akaró, félelmetes
héroszok. Rajtuk, bátrakon
bélyeg a lenyűgöző test
fensége. És azt sohasem
őrzi meg láthatatlanság,
rapsicizomba átplántált
irigység. A fosztogatott
ikrás tenger szemet maró
könnysója ugyanilyen jól
eltünteti, pupillából,
ravasz orvhalászok nyomát.
A corpus delicti együtt
humanizálódik a múlt
visszahozhatatlanságot
erősítő világával.
(Nevet is csak az kap, aki,
ami valaha létezett,
letagadhatatlanul.)

Az én stigmám viselhető
latin kifejezés, ámbár
képtelen az átlaglelkek
magasságába emelni.
Egyáltalán eljussak-e
valamelyikük rangjáig?
Céloktól gyötört, szégyentől
fulladozva akármilyen
partra kikecmergők, lényük
tagadni kész, hat ősnapot
kárhoztatók peregrinus
mikrokozmoszáig? Hiszem,
akárki, akármi helyett
magammal fölmutathatom,
becsületes, becsületes
vagyok, homlokpalástolta
gondolataim előtt ott
van a legalább tőrforma
gyilokszerszám, zsigeri jel,
amit a legszeretettebb,
velem egy tükörképemre
rászegezhetek, bármikor,
letagadhatatlanul.

Két part között

Tejes meg ikrás habot keressünk,
amik elnyelt hold alatt összeillenek,
szánkra ne vessen hálót szerelmünk,
szemed vízében merítsd meg a testemet.

Ha földob a légszomj,
téged, engem, a légszomj, ha földob,
az ölbe, de úgysem,
de úgysem ugyanabba az ölbe hullunk,

mégis majd nekem lopj,
nekem, halpénzre fényt, semminél jobb
nap helyett, megértem
vele a hullámot, hideg ragyogásunk.

Meder? Mesében csók. Embereknek,
csak embereknek élet az átkarolt por,
ízében hús, nem bennünk ölelnek,
a simogatást nem ismeri a mámor.

Ragadozóhumánum

Nem várhatod, hogy a szájából
majd kibuggyannak a szó távol
tartó, tűz hangjai, nem lángol

angyal nyelve benne, kortyok sós
vize örök íz a fényfodros
hullám alatt sose lesz, csak mos,

vértől, fogat, a hering szomját
mégis az ámbráscet élné át
legjobban, mikor halászt is lát.

Vénvarangy

Minek motyogjon, ha nem
kérdezné vissza magát.
A szája körül a bőr
a fölbukkant Ararát.

Nyelve létszükséglet, de
hangot mással ad. Zümmög
helyette épp eleget
halálos csönd. Dögbogár.
Várok. Nézem, esetleg
megnyalná az ajkait.
A víz. No lám. Neki is
kell némi levegő. Hogy
kapna másutt oxigént
az összes áldozata?

Mért ragadt a szemembe?
Meddő csókból guberált
királylányarany volna?
Érzi a gólyahiányt.

Románcregéktől már semmit se váró békaözvegy, békaözvegynek

Hazudj magadnak. Ne küldj
el még. Zaciölemnek
réz tó üzenjen? Mustrált
iszapkarát lehetek csak,

a sár, a sárban legyűrt
idő. Oda merüljek
lassan kihűlt testtel, mást
kívánva? Én se akarlak?

Undor helyett köszönetnyilvánítás

Mirigyfüzér segít
a nyaktokának is
dekorszemekkel, ing
minek takarjon el
gigát, ha gyógykezel
maláriát jeges
közöny, maradhat így
pucérnyakú a hím
varangy, nem öltözik
hirighez, esztelen
pipec sosem lehet
sebek tudósa, nyelv
a vérbe lóg, de itt
a csend arányait
javítja meg, kisírt
szemű rovart felejt
mocsár, s a lázbeteg
kap új esélyeket.

Az utolsónak maradt költöző vadlibáért
imádkozva

A szél
veszélyt
locsog –

Ne bízz,
a víz
fagyok

előtt
lelőtt
vadak

helyett
se lett
szavak

sötét
jelét
hozó

nesz, és
kevés
a hó,

ugyan,
ha van,
nyomot

vadász,
ki más
hagyott.

Elég
a jég
neked –

Dagad.
Ragad?
Nyeled.

A ponty
poronty
lapít.

Ehetsz.
Füvezz
kicsit.

Ha zöld
a föld,
te vagy.

S repít
a hit,
a nagy.

Sörét
szemét
nyitod?

Halált
se lát
napod?

De bent
a szent
sebek –

A sás
basás
török?

A párt
talált
szerep.

Mi vár?
Madár
terep.

Sosem
hiszem.
Csak el,

ahol
a toll
felel,

oda.
Csoda?
De rám

hagyod
honod.
Hazám.

Elröppent kakukk után

– Ha tojást halált is
hozó sorsra bízhat,
akkor anyamadár
gátról mélybe ugró
rapsicfeleségnek?

elhagyott világ
hajol apokrif
emberére vád
az arcba fordít
indulatnyi fényt

szél sunyít a nyár
lapul iszapban
szikkad és hínár
a tükre megvan
még de nincs kiért

Lelki aritmetikák

Pedellusszámtan az ornitológusprofesszor kakukkrezervátumában

Ha magára maradva
magára talál,
lehetne önelégültebb,
emberibb is.

(De csak éhes a tarka
fióka.) Halál
ügyes, sohase féltsd, nincs seb
rajta, se friss

jel, a múltra utalva.
Talán ideál?
Az egykegyerek. Érettebb
zúza, turpis

karom ösztöne sújtja
szegényt, kicsinál
vagy öt verebet. Á, rosseb.
Többet. Egy kis

sutasággal a tóba
repül, odaszáll
alá tucat üvegszem, szebb,
mint a jáspis.

Az utolsó vacsoráért fölajánlott sárarany barométerek

Csak annyi a napfény,
de *itt,* hogy alig látsz.
Levél keze, repkény
öt ujja mutat száz

veszélyre. (Fiókák
a mókusok éles
szemét, ha csodálják,
a perc pihe véres

világa, haláluk
az.) Álom az élet.
Aludjon a vak lyuk,
a fészek, a sok test

reményeivel. Jég
jön éjjel, azért nincs
sas, ölyv sehol. És még
talajt fog a légy. Kincs.

Egy árvakakukk áldozattá nemesedik?

Igazgatja szent szárnyait,
amikor a mostohák nem látják.
Hamar megkeresné a nyílt
eget is, a tolla vinné, és rák,

kicsiny párfalás dögre járt
tanú se maradna már font fészek
alatt. Sőt, a rossz hús szagát
benyelik a lápvizekben rémek,

lidércek. Ha vannak. De szél,
az igen. Előmerészkedhet. Gyors
kezében törött ág remél
valamivel emberibb őszt. Mint sors

üzen, túl közel kér helyet
elemi erőnek. Egy érzelmek
hiányát megélt szem vezet
valami világos érvhez, félnek

maguktól a felhők, varangy
menekül az undort keltő zöld sár,
saját színe láttára, langy
hab epe haragja lesz, villám jár,

igazságot oszt, meglehet,
valaki nevében, az csillan meg
a dermedt pupillán, telet
hoz a janicsárnak, átok délceg

fiának, Gomorák után
nekifog a bűn kiirtásának,
de gyilkost tehet ostobán
a csipacsurik helyett mártírnak.

Egy árvakakukk áldozattá nemesedik.

Előjelek

Ameddig a szem ellát,
hagyom elvakítani magam.
Rámolvashatsz kalitkát,
hogy neked *megnyíljon* minden, ami van.

Én a résnek röppenek,
a köles többet tűr a tálban,
hív fűszálnyi drótsereg,
fészeknek jó, csőröm hibátlan.

A hold is erre készül,
világa teljesedő, kerek.
Tojás, nincs rajta két fül,
vágom, kígyókölyök, költelek.

Te majd kérsz, simogatnál,
csippentsek ujjaidra álmot.
Ülsz a *megnyílt* zúzámnál,
boncolni félsz, más jósra kéne várnod.

Valameddig, akár az utolsó dévérvacsoráig

Talán már nincs semmi hátra?
Glóriám hideg Dunába
húz. Az észnek jut a csáva,

amiből kikecmeregni
rablósirálynak se verkli.
Vagy nekem. Előbb az esti

etetés. Fióka pihe
fénye kérhet számon érző
szülői szívet. És megnő
a zsákmány becse, ha földre

száll az élő megbocsátás.
Most pár napig ez a rend. Mert
később, majd ahogy időt nyert
a vén, csak magának öl mást.

Apelláció

A sasnak nincs jó szeme,
de nagyszerűen érzékeli a mozgást.
Ami mozog, az pedig él,
vagy élnie kellene,
és a halál is átsétált a torkán,
ezért ehető, semmiség.
Bármelyik ragadozó lecsapna rá.

Sine ira et homoaquila

Fölizzanék,
akár a szem,
ha élelem
kering a kék

szegélyű ég
alatt. A mély
röpívszeszély
hitérv. Elég.

Fiókacsőr
elé kerül.
A toll felül,
alatta tőr

karom. A vér
neszül. Bukó
nap, osztozó
tanúm, ki kér,

az ő, a szín,
az egyazon
vörös, igyon
belőle. Kín

nekem, neki.
Kilobban. És
talál, lövés.
Harag viszi

a fészkemig
az éjszakát,
a seb zuzát
a fény alig

pihenteti.
Az éhezés
csak ölne, kés
az egyszeri

falat, mohó
gigán lefut.
Hogy újra jut?
Ki Tudja? Ó,

a félelem,
a megszokás,
mi volna más,
suhan velem,

a címerek
dicső korát
remegve át.
Emelkedek

velük, amíg
van áldozat,
mi jóllakat
pihést. Hirig

az életem.
Tetemhalom
az asztalom.
Teríthetem.

A bűntudat
az emberé,
vadász felé
a szárnyamat

kitárhatom.
Találjon el
megint, a jel,
a gyilkosom.

Hibázhat is.
A puskacső
remény, idő.
Igaz, hamis.

A cél nem én
leszek, hanem
a csúcs. Hiszem,
a lét felén

a pályabér
zenit. Nadír?
A szélbe ír,
de földet ér

a test, sivár
jövőt vetít
elő. Kicsit
se bízva már

kivénhedek.
Mi vár? Vajon
a távlaton
a végletek

taszítanak
tovább? A tér
a fagy, a dér
hazája, vak

parázs az agy,
közönysötét
a puszta rét,
a hold se hagy

nyugodni, torz
a kép, a hang.
Süket harang
falukba vonz,

ahol meleg
gyanítható,
sziporka hó
csodál öreg

hamut, vizét
kikönnyezem.
Az értelem
szakítja két

tudatra tél
miatt madár
eszem? Lezár,
dehogy cserél

hetekre sors
hideglelést,
kiszenvedést.
Nem ez a gyors

halál. Belül,
mi bennem űr,
az meg se tűr
tojást, nem ül

szeretve héj
fölé a láz,
repesztve száz
szilánkra kéj

gyümölcseit.
Imádkozik
a sárga szik?
Hiába. Itt

az alkonyok
jegét hagyom
a szánalom
helyett a sok

utódra. Szent
ma mind? Kerek,
meszes kövek.
Az összekent

kloákacsík
a bélyegük
marad. Nevük?
Felejthetik.

Következő
tavaszra ez
előlegez
meg őserő

kitömhető
darabjaként.
A por, miként
filoszvevő,

ragadna rám.
Csalóka kép,
nagyátlag, épp
nem én, hibám,

a példa hajt
felém tudóst,
molyette rost
miatt a bajt

kutatja. Bár
a pusztuló
tanítható,
megóvni kár

anyagmanírt.
A polcszemét
ürült helyét
kapom. A sírt.

(Ezért eméssz
te, nyár, te jó,
az elfogyó
utakra kész.)

Kitelt nyaram
veszítsen el,
ki úgyse kel
csipás fiam,

ezer. Vagy egy.
A lüktetés,
a láng kevés.
Pokolra megy,

kiben a tűz
lohad? Igen?
Ne ősz vigyen
előre, szűz

önérzetem.
Acélgolyók
dühét, mocsok
sörétverem

sarát kapom.
Az orvlövészt?
A tiszta észt?
Feloldozom.

Az álhumanizmusról Thomson-gazellák ürügyén

Nyugdíjon kucorgó nagyszülők figyelnek
oda mindenre úgy, ahogy apródlelkek,
beosztva havi apanázst, máskülönben
aligha kerülne unokát ritkanap
visszacsalogató szeretetzsold, igen,
könnyekkel már senkire sem lehet hatni
a kiszolgáltatottság fajdalmasan túl
hosszú, agóniát megelőlegező
évei alatt. Afrika leggyönyörűbb
növényevői valamiképp hasonló
gondolkozásúak. Lám: nem habzsolnak fel
olyan dudvát, ami elrejtheti őket.

Étvágytalansággal, émelygő gyomorral
párosítható süteménygazdag Bécsben
magyarázat a cukrászdadrágaságra,
viszont egyelőre senki se pislog föl
ott a Sacherszeletecske majszolása
közben a menekülési útvonalak
számbavételéhez, és fizetés nélkül
sem távozna, lesújtó pillantásokkal
kísérve, mintha minden édességmester
amúgymeg húsevő ragadozó volna.
Félelem Ausztriában? Ugyan. Puhán
hull a hó, hiánytalanul őriz nyomot.

Tarthatnánk akárkit bár lenézhetőnek,
jeleket hátrahagyni nem akaró, fák
mögött öregesen emésztő, erőtlen
zsigerzabra haramiának, mert harap,
lomha ragadozónak, örök vesztesen
tort ült nép tagjának, egyébiránt csak mi.
Noha példája, ítélkezvén galádul
gyengék fölött, nekünk ragadós. Kivesző
ősnyugalomért. Bűntudatot keserűbb
lenyelni, mint gyomorideget csitító
friss, még meleg, dús testekből, mit megspékel
kölyök foga, anyaként marni, de többet.

Nézd, nézd gazelláidat, tudják, haláldal
szól a szájban, az, hamisan, mert életben
maradók legelik mindenütt szavanna
füvét, azokat vadássza le méregből
falkahiéna, gepárd, a gyorsaságra,
sőt sunyi szimatolásra, véragyarak
démonösztönére bízva a legvégül
számító sikerélményt. Kérődző így fal
nap lángjait keservesen tűrő, hétszer
kinőtt, árnyékot állni se hagyó, léha,
egyszer alig ébredő gyomot. Enni az
adna, álcázni, önszántából, nem szokott.

Csak annyit csippenteni gizgazok satnya
hegyéből, hogy valamennyire képesek
legyenek eltakarni az elillanást
fontolgató patákat. Mértékletesség
muszájból, belátható következmények
miatt. Legalább a párzásig élni kell.
(Az állatkertépítés esetleg segít?)

Igazság bőven van az élet kínálta
erős példákban. Erényt gyarapít helyek,
meg a szokások ismerete. Néha mást
is kaphatunk tanulságképpen, de azt még
mi sem láttuk itt a földön, hogy lesz gyermek
szelíd. Betegen bizony úgyse nőne fel.
(Az állatkertépítés esetleg segít?)

Mutassak egy festményt a vadászház előszobájában?

Tennék erőfeszítéseket.
Pont arra, hogy giccsből
nagy blöff legyen a lehető
legrövidebb időn belül.

Nos. Hát, az emberek félrevert,
klakk szívharangját szőr
fedné be. Ha melegedő
vér a daróc alatt terül

szét, gyilkos indulat töltöget
puskát. A bölcs egyből
sűrűbe menekül. A cső
késztet a jóra, már a fül

sem tart a vad neszétől, meredt
szem kis ízlést ettől
kap, sőt, ürül, ahol ünő,
célalak állt, a kép. Kívül?

A szerethetőség ára

№ 1

Nem verstéma
a fiút szült, elefántlelkű anyának:

A nagyság leginkább a halálban
kötelez. Aki, ami óriásnyomokat
hagy maga után, annak beszédes
marad a sorsa.

Viszont még megóvhatja a testét
csak a celebalapokért sikert kereső
törpe. Csodavárásból elég már
neki. Nagyobbra

sosem nő, vagyis várja a cirkusz
a kezeket ugyan igénybe vett, idomárt
váltani szokott számmal, nevetnék,
hiszen a bamba,

örök vesztes ő. Tenni azért nem
tehet az ironikus ugratások, a gúny
ellen. A bohóc sem. Mert ahogy pénzt
kap, odaadja

a fiút szült, elefántlelkű anyának.
Nem verstéma.

№2

Gyereklány van a hátán, akit kelme,
sőt ékszer hiába tesz nehezebbé,
a súlyt meg se érzi. De nem vihetne nagyobb terhet, csak

azt, amit kapott, a hagyományt, a lét
ceremóniapompába temetett
szokásait. Esküvői menetben ballag, hogy amíg

odaér úticéljához, utasa
menyasszonyból már felfoghatatlanul
gazdag, szerelemküldetésű, tisztelt másodfeleség

legyen. Ezután az elefánt, jelkép
meg tanú egy személyben, az emberek
legbensőségesebb mindennapját szolgálja állatként.

Majd. Elképzelhetetlen, hogy gondját ne
viselnék. Bolha sem pattanhat rá, mint
régen, őserdőben, megmentik attól szentvér testét. Így

veszti el az összehasonlításhoz
való jogot, amivel apja, anyja
kiválasztottságtudat nélkül – ó, állat és tudat – élt.

№3

Büszke. Agyarkirály? Csak?

A messzevonuló,
agóniájával
magára maradó
hatalmas állat csal

beszédesen elég
türelmet a vadász
kezébe, vagy az ég
legyőzheti a gyász

idején a puskát,
elefánttemető
közelében a cél

csakis az, vigye szél
tova, félreeső
lyukig, el, a szagát

büszke agyarkirálynak.

Tanácsok a következetességhez

№1

Istenem, Frege. Túl a skaláris
abszolútumon. Álom az ég is,
mert megengedi, késnek, a fétis

szerepét játszani. Erről a két,
valahogy távlati célról beszélt
az ökör, jóval előbb, hogy sötét

képüket koponyán belül, eszmék
bölcsfehér ideáira fessék
rá a számpitiánerek. Ó, szék
sem jutott belerogyni, kötőfék

sem a szívhez, kivezetvén, talán
puha ágyjászol elől, otthonán,
uzsorán gazdagodó, és csupán
örökölt vért. Sose fogjad szaván.

№2

Istenem, Frege. Sose olvasgatná
a leheleteket. Mikor csecsemőt
olyan hőmérsékleten kell tartani,
hogy ne hűljön ki. A császárra fognák

persze a gyermekhalált. Mert mivégre
hajtottak el mindenkit a házától,
mezejétől összeírások miatt
limes védte nagybirodalmon belül?

Valakinek jól jöhet, ha rámutat
a hatalomra. Meg énrám. Akire
kés villant, akit vas vakított, más lett.

Mégis, szállásadó helyett, angyalok
harsonái előtt, egy embertestnek
tisztátalan talál rá a kisdedre.

№3

Istenem, Frege. Bizonyára szerette
a friss tejet. No, de a csordasokaság
nem juttatta eszébe paták barátját,
az ördögöt. Annak se, aki sajtárba

fejne, legfeljebb azt, hogy ököristálló
közelében szopósborjúról csak béres
szokott gondolkozni. (Szentenciózusan.)
Viszont ott az önfelismerhetetlenség

a herélt állatokban. (Gondtalanságuk
mindig biztosított, kiöregedésig.)
Egykori növendékbikák nem küzdenek

meg egymással, nincs miért felöklelniük
a nászvetélytársaikat még a meddő,
levágásra szánt, fiatal tehénért sem.

Valahol, Svájcban

Jó. Legyen szűrésmentes. A hír. Az Alpokból.
És jusson köcsögnyi figyelem álmos tejnek,
mielőtt a nem hozamfikarcnyi, dús tőgyek
fejés elől netán kitérnek.

Aludjon a mázasfüles edényben
testes, nyári éjszaka. Négyen
vannak csak istállószorgalomébren

higéniafeszt fedél alatt
muszájból, szájukon akcentuslakat.
Sziciliára sehogyse hat
ez a Rilkének túlidegen, falat

kívül, belül állatsterillé
tett világ. Mégis magához emelné
kenyér miatt a csokoládé
alapanyagát adó teret eggyé

tevő pár bakterember ezt is.
Meg önérzetből. Ránézésre bugris
tehenet ébresztenek English

meat előjavából, odaterelve
bóvlikeleti giccsvázákhoz, hogy leverje
a farkával mind, művirágostól, a földre,
a külső, lunaküszöb ablakpárkányokról.

A nagykorúságig

Mint férfin a kanborosta,
érik rajtuk a szőr, sárosak is
lesznek idővel, lehízva
csíkos korukról a kis beszarit.

Már megfontoltan kitúrja
mind a szarvasgombát, és vicsorít
nyomukban golyóra, szagra
hergelt puska, véreb, lomhajanik

potroha idegre húzza
a köd ravaszát, aztán valamit
célkeresztez a koca útja,
az eggyel kevesebb élni tanít.

Napnyugta után, a kertedben, kandúrfogak miatt másokért remegve

Hogy puhítanál
csontkemény szarut
félelem helyett
testbe zárt magány

szent nevében? Árny
élve, messze fut,
mert, ha tőrt vetett
holdnak éj, halál

jár koromsötét,
tűhegyes füvön.
Menti önmagát

sünszukád, de lát
hímesélyt, döfést
vár, a párja jön.

Konklúzió

– Egy sihederfarkasra.

Unatkozó vermek
fölött repülj gyermek,
ha könnyedebb szentek

kutatnak ég meg föld
között a csont vagy bőr
után, tanulj, csőrből

nem hull rád az átok,
még örülhetsz, neked
köszön a falka is,

és átszellemülten
célkeresztes csövek
előtt a trófeák,

egyszerre mind, az őz,
a szarvas, hajtó vagy,
de nem tudod, meddig

véd a nyár, míg eljön
üvöltve, felkínál
a fagy az embernek.

A vándormedvéről

Az eltűnt, vadorzó szemnek
láthatatlan, barlangjában
álmodó medve bűntelen.

De van úgy, hogy ébrentartó
erő az éhség, annak is,
aki, ami téli vackát

újra megtalálná, lenne
hol meghúzódnia. Vihar,
hófergeteg sem számít, ha

üres gyomor nesztelenül
nem képes összeszűkülni
már annyira, mint résre nyílt

száj, kannibáltámadások
előtt. Mégis a loncsbozont
azt visszautasítaná,

hogy uszítsák, alvók ellen.
Nagyon jól tudja, mit jelent
hosszú kényszervigília

szülte kiszolgáltatottság.
Sosem alacsonyodik le
tömegarctalan sunyivá.

A falkaelőnnyel szerzett
dicsőségből nem kér, saját
keserűsége, fájdalmas

emlékei zavarodott
ketyegésű órájában
hajszolják a sikertelen

zsákmányszerzés perceihez.
Neki magának lehetnek
csak próféciái a vég

eljöveteléről, gyilkos
fagyban, önmagához. Egyszer
biztosan kilövik. Ember

emel rá kezet, jó fegyvert,
így védelmezi ünnepek
leendő vadpecsenyéit.

A jegesmedvehím őszinte aggodalma elhagyott családjáért

Én már tudom, hogy nem
változik szarvassá
leány, mert nem iszik
(csak) tiszta forrásból –

Anyját, ha kísérem,
szemmel, átgondolná
fogott fókakicsik
sorsát, megint számol –

Hús kell, amíg felnő
úgy a bocs, képes lesz
talpsúlyával jeget

olvasztani, és így
felkínálni az új
kölyöknek a vizet,

először, vér helyett.

Bengáli tigriscsalád

Talán, ha párt cserél az értelem,
szerelmi szál fonódik, és a test
keresne, mint vetélő új helyet

magának, úgy ölel, de félelem,
szabálytalan, királyi színeket,
koromra vált az ősarany kelet

szokásaként, a düh palástja csík
csupán, ezernyi rács uralkodik
zsiger fölött a szőrön, árva gyík
az asszonyállat, érzi, kölykeik

miatt, a két legyet vadászgató
poronty után szagolva jött mohó,
szadista hím, Kronoszt hazudtoló
ivarvezér mutatja nyaktiló

fogát, igaz, nem spártasatnya hús
kerülne taigetoszgyomorba, vért
kíván meg párzásra kényszeríthető

nőstényt, az rabengedékenyen lapít,
ki tudja, a rettegéstől vagy már
a vágytól, gyászév nincs, meghágható.

Ásító feketepárduc a téli állatkertben

Nyelved oly sok attribútumát
felfoghatónak fordítanád
le kedvünkért, és értjük, karát

a szénben is van, didaktikus
jelekkel meg ösztönt int le (kuss?)
a széttörhetetlen, mágikus

műanyagfal, a megnyalható
határ, aztán azon túl a szó,
a téged dicsért látogató

tömeg, mikor szelídül szemed,
míg muszájból magadba nyeled,
hogy az embert még nem eheted.

Panthera leo

– Mély tiszteletből?
Együttérzésből?
– Másfélszonettnél
azért legyen több.

Király, az alattvalói alázata
még nem tenné balanszigényű, túl finnyás
ragadozóvá. A táplálkozási lánc

magasba röpíti szárnyak, a szél tunya,
hőséghipnózis álma nélkül, bélmozgás
koronagyomrát nem ingerli. Zombitánc

a lázadozónak is balek, orgona
hangját csúfolni kész kisormányosnak, más
menekülőnek segítségül annyi, sánc

mögé sose bújhat el, ha az élete
csak rítuspillanatra átváltott kínok
diadalát hozza, és így a jó halál
megváltó, gyors kegyelme érdem. Félelmet

az áldozatok homályosodó, ige,
hitvallásjel szerint vakult, léleklátnok
szeme legyőzhetne? Hálásan összeáll
egy képpé minden úgy, ahogy kell. Ítélet?

Fogak szigorú szabálya között, mire
eszmél, ott csüng a préda, szép zsákmánybirtok.
Valahogy eggyé lehet konc, kegyúri nyál.
Tisztán, másodmagában? Ősfelség, végzet.

Lám, kettőjükre, az életeszmény húsra,
az azt habzsolóra már elég egy töltény.

Emészthetetlen?

A kutya.
A macska.
Ki mondaná
azt, hogy nincs
bennük közös?
A barátság.
Eddig még nem
ugrottak együtt
az emberek
maradékainak.

Az önismeretről

?

Sursum corda

Ha nem borotválkozom?

Szőrös vagy még szőrösebb.
Igazából új közeg
tudósnak se kellene,
az etológus tele

tudja pakolni agyát
annyira, hogy kandidál
kötődésből meg dühödt
ellenszenvből. De ütött

már mást is a falkavér
szíven, amikor kacér
nőstény hátáról gurul
át hímre, aztán lapul

kócon, csimbókon kölyök,
megkapaszkodik örök
majomszeretettel úgy,
apjára csorog a húgy,

nyál, miközben megtanul
vicsorogni ártatlanul,
és álmában elriaszt
egy állatkerti tavaszt.

Ma nem borotválkozom.

Tartalomjegyzék

Introitus 5

Lehetőségek és tiszta pillanatok egyetlen sejtben

A kezdetekről 9
A felismerésről és a felismerhetetlenségről 13
Láthatatlan médium orvosszemmel 14
Dii maiorum gentium et dii minorum gentium 15
A névtelenek alázatáról 16
Sejtmatematika 17
A hiúságomról egy mindent megértő prokariotának 19
Több vagy nálam, prokariota? 20

A köztes állapot különböző formái

Ősszájúportré I. 22
Ősszájúportré II. 23
Ősszájúportré III. 25
Ősszájúportré IV. 28
Ősszájúportré V. 29
Húsz sor az iránytűférgekről 30
A lét az egyre meszesedő tabernákulumban 31
Karakterformáló keretekhez igazodva 35
Krőzuspók, gyémánthálóval 38
Franciasakk 39
Méhkirálynőkről a legkevésbé 40
Az igazság hipotézise tanít meg mesélni? 41
Szarvasbogár 42
Életvezetési tanácsok folyóparton
bolyongó hártyásszárnyú angyaloknak 43
Angyalmás, tollak nélkül 44
Mandala 45
Egymás mellett, oldalt fekve 46
Próbára tett meggyőződés 47

Az egyenes gerinc kényszere nélkül

A legterhelhetőbb epidemiológusról ... 49
Ahogy a kardhal végiggondolhat sorscsapásirányokat ... 51
Két part között ... 54
Ragadozóhumánum ... 55
Vénvarangy ... 56
Románcregéktől már semmit se váró békaözvegy, békaözvegynek ... 57
Undor helyett köszönetnyilvánítás ... 58
Az utolsónak maradt költöző vadlibáért imádkozva ... 59
Elröppent kakukk után ... 63
Lelki aritmetikák ... 64
Előjelek ... 69
Valameddig, akár az utolsó dévérvacsoráig ... 70
Apelláció ... 71
Sine ira et homoaquila ... 72
Az álhumanizmusról Thomson-gazellák ürügyén ... 80
Mutassak egy festményt a vadászház előszobájában? ... 83
A szerethetőség ára ... 84
Tanácsok a következetességhez ... 88
Valahol, Svájcban ... 92
A nagykorúságig ... 93
Napnyugta után, a kertedben,
kandúrfogak miatt másokért remegve ... 94
Konklúzió ... 95
A vándormedvéről ... 96
A jegesmedvehím őszinte aggodalma elhagyott családjáért ... 98
Bengáli tigriscsalád ... 99
Ásító feketepárduc a téli állatkertben ... 100
Panthera leo ... 101
Emészthetetlen? ... 103
Az önismeretről ... 104
Sursum corda ... 105

Nekünk, erőseknek az a kötelességünk, hogy elviseljük
a gyengék gyarlóságát, és ne a magunk javát keressük.
Róm 15,1

Debemus autem nos firmiores imbecillitates infirmorum
sustinere, et non nobis placere.
Rom 15,1

Márialigeti Károly professzor kutatásaimhoz és alkotó
munkámhoz nyújtott segítségét hálásan köszönöm.
Külön köszönettel tartozom Török Júlia vizuális tanácsaiért.

A kötet képanyaga bárki által szabadon felhasználható.

Napkút Kiadó Kft.
1043 Budapest, Tavasz utca 4.
Telefon: +36 1 255-3474
Mobil: +36 70 617-8231
Honlap: www.napkut.hu
E-mail: napkut@gmail.com

ISBN 978 963 263 620 7

© Németh András, 2016

Borítóterv, tördelés és nyomdai előkészítés:
WellCom Stúdió
Stúdióigazgató: Maros Pál

Nyomdai kivitelezés:
Prime Rate Kft.

ISBN 978-9632636207

Ár: 2950 Ft